

หนังสือ

๘๙ ปี

" คุณยายทิพย์ สิกขะมณฑล "

โดย

มณฑิธร จาเลิศ

๗๘ ซอย ๘ ถนนลำปาง - งาว

อำเภอเมือง

จังหวัดลำปาง

คำนำ

เอกสารเล่มนี้ได้จัดทำขึ้นเพื่อ รำลึกถึง “ คุณยายทิพย์ ลิกขะมณฑล ” ซึ่งคุณยายได้ถึงแก่กรรมไปเมื่อ ๕ มิถุนายน ๒๕๒๒ ซึ่งหลานๆ ส่วนมากจะยังไม่เกิด จะมีแต่พี่โอรสคนเดียวเท่านั้นที่ได้เห็นคุณยาย แต่ก็คงจะจำไม่ค่อยได้ เพราะอายุได้เพียง ๑ ขวบ ๑๐ เดือน เท่านั้นเอง ส่วนมากหลานๆ จะพูดถึงและรู้จักแต่ “ คุณตาทองดี ” เท่านั้น

ในโอกาสครบรอบถึงแก่กรรม ๑ ปี ของคุณตาทองดี ๒๕ มิถุนายน และถึงบั้งเอิญครบรอบ ๒๒ ปี ของการจากไปของคุณยายทิพย์ ๕ มิถุนายน ด้วย ซึ่งตรงกับเดือนเดียวกัน ทำให้คิดอยากจะทำอะไรไว้เป็นอนุสรณ์สักหนึ่งอย่าง เพราะว่าของคุณตาทองดี ก็ได้จัดทำหนังสือที่ระลึกในงานฌาปนกิจศพ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๓ ทำของที่ระลึกพร้อมด้วยแผ่นพับ ในวันทำบุญครบ ๑๐๐ วัน เมื่อ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๓ และจัดทำสวนหย่อมหลังบ้านทั้งบ้านลำปาง และบ้านหน้าเรือนจำ ไว้เป็นอนุสรณ์เพื่อรำลึกถึง คุณตาทองดี แล้ว ทำให้คิดถึง “ คุณยายทิพย์ ” และบังเอิญไปค้นสมุดบันทึกประวัติของคุณยายทิพย์ ซึ่งเขียนไว้ตอนคุณยายป่วยหนัก ประมาณเดือนเมษายน ๒๕๒๒ พร้อมทั้งเรื่อง “ กรรมของลุงแก้ว ” ซึ่งคิดจะจัดทำเป็นหนังสืออนุสรณ์ ตั้งแต่ในงานฌาปนกิจศพของคุณยายทิพย์ แต่ก็ไม่ได้จัดทำ และบัดนี้เรื่อง “ กรรมของลุงแก้ว ” ก็ได้เผยแพร่ไปแล้ว ในหนังสืออนุสรณ์งานฌาปนกิจศพ คุณตาทองดี เมื่อ ๑ กรกฎาคม ๒๕๔๓ จึงเหลือแต่ประวัติของคุณยายทิพย์ จึงได้นำมาจัดทำเป็นรูปเล่ม พร้อมกับเรื่องราวต่างๆ อย่างย่อๆ พร้อมทั้งภาพถ่ายของคุณยายทิพย์ เท่าที่พอจะรวบรวมได้ เพื่อไว้ให้ลูกๆ หลานๆ ได้รำลึกถึงคุณยายทิพย์ และจะได้นึกถึงภาพของคุณยายได้ชัดเจนยิ่งขึ้น

ขอผลบุญกุศลที่ลูกหลานได้ตั้งใจทำความดีทุกสิ่งทุกอย่าง จงคลบบันดาลให้ดวงวิญญาณของ “ คุณยายทิพย์ และ คุณตาทองดี ” จงได้เสวยสุขคู่กัน ในสรวงสวรรค์ สัมปรายภาพด้วยเทอญ

ป้าเทียร

๕ มิถุนายน ๒๕๔๔

❀ ประวัติของคุณแม่ทิพย์ สิกขะมณฑล ❀

“ คุณแม่ทิพย์ สิกขะมณฑล ” เป็นชาวบ้านหัวข่วงโดยกำเนิด เกิดปี พ.ศ. ๒๔๕๕ เป็นบุตรคนที่ ๔ ของพ่อตัน และ แม่เขียว เวียงแก้ว มีพี่น้องร่วมบิดา มารดา เดียวกันรวมทั้งหมด ๕ คน คือ

๑. นายก้วน เวียงแก้ว (ถึงแก่กรรม พ.ศ. ๒๕๒๑)
๒. นางแก้ว กุลวงศ์ (ถึงแก่กรรม พ.ศ. ๒๕๑๕)
๓. น.ส.ป๊ว เวียงแก้ว (ถึงแก่กรรม พ.ศ. ๒๕๑๕)
๔. นางทิพย์ สิกขะมณฑล (ถึงแก่กรรม อังคารที่ ๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๒๒)
๕. นางน้อย เมืองแก่น (ขณะนี้อายุ 86 ปี)

คุณแม่ทิพย์อยู่กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นไร่นาเรือกสวนมาตั้งแต่เล็ก ๆ จึงทำให้ คุณแม่มีความขยันขันแข็ง เก็บหอมรอมริบ และใช้จ่ายอย่างประหยัด จนบางคน (รวมถึงคุณพ่อทองดีด้วย) เห็นว่าคุณแม่เป็นคนตระหนี่จนเกินไป แต่ที่จริงแล้วคุณแม่ท่านรู้จัก ใช้จ่ายแต่ในสิ่งที่จำเป็น และทำบุญทำทานบ้างตามกำลังศรัทธา และเก็บไว้ส่วนหนึ่ง สำหรับ การศึกษาของลูกๆ ถึงแม้จะไม่ได้เรียนกันในระดับสูงๆ แต่ก็ได้เรียนกันในระดับอนุปริญา และปริญญากันทุกคน ซึ่งก็เป็นที่พอใจของคุณแม่มาก เพราะว่าลูกๆทุกคนได้เรียนด้วยเงิน ซึ่งคุณแม่ได้เก็บหอมรอมริบด้วยน้ำพักน้ำแรง อาบเหงื่อต่างน้ำ และที่เก็บหอมรอมริบไว้เมื่อ ได้ขายผัก หรือขายผลิตผลที่ได้จากสวนเป็นเงินก้อนโต เช่น มันแกว ข้าวโพด ยาสูบ หน่อไม้ ครั่ง ผักต่างๆ ฯลฯ รวมถึงการเลี้ยงหมู ซึ่งเลี้ยงเป็นรุ่นๆ ครั้งละ ๑ - ๓ ตัว โดยเก็บ เงินที่ได้จากการขายของใส่กระบอกไม้ไผ่ไว้ (ในสมัยนั้นยังไม่รู้จักการใช้ธนาคาร) พอเงินเต็มกระบอกไม้ไผ่แล้วก็ฝากกระบอกไม้ไผ่ นำเงินไปซื้อสร้อยคอทองคำเพื่อจะได้เก็บ เงินไว้ได้นานๆ เมื่อลูกๆ โตขึ้น จึงนำสร้อยคอทองคำไปขายทั้งหมด เพื่อส่งให้ลูกๆ เรียน หนังสือจนจบหลักสูตรและมีความรู้จนประกอบอาชีพได้ และบางครั้งก็ยังได้เผื่อแผ่ไปถึง หลานๆ ด้วย

ในเมื่อชีวิตของคุณแม่ตรากตรำทำงานหนักมากๆ จึงทำให้ร่างกายทรุดโทรม เร็ว ซึ่งเดิมร่างกายของคุณแม่เมื่อตอนยังไม่ได้แต่งงานก็ไม่ค่อยแข็งแรงอยู่แล้ว แต่เมื่อได้ ตรากตรำงานหนักมากๆ จึงทำให้คุณแม่เริ่มล้มเจ็บลงในวัยที่ยังไม่สมควร คือ ป่วยเป็นโรค

เกี่ยวกับเหน็บชา กระดูกเสื่อม ความดันโลหิตสูง และเบาหวาน พอคุณแม่เริ่มป่วยลง ลูกๆก็ได้แต่ขอร้องให้คุณแม่เลิกทำงานเสียบ้าง แต่ท่านก็ไม่ยอม จนกระทั่งป่วยหนัก ถึงกับเดินไปไหนมาไหนไม่ได้ เมื่อประมาณปลายปี พ.ศ. ๒๕๑๘ คุณแม่จึงยอมอยู่เฉยๆ ตามบนบ้าน ถึงแม้ว่าคุณแม่จะไปไหนมาไหนไม่ได้ แต่ท่านก็ยังเป็นห่วงลูกๆหลานๆ กอดคอกเตือนอบรม สั่งสอน ลูกๆ หลานๆ ให้เป็นคนดี รู้จักประหยัด และให้เก็บหอมรอบริบ คุณแม่ป่วยอยู่แต่บนบ้าน มาจนถึงประมาณ กลางปี ๒๕๒๑ อาการของคุณแม่ก็ได้ทรุดหนักลงอีก ถึงกับความจำเลอะเลือน จำลูกๆ หลานๆ เกือบไม่ได้ แต่สติของคุณแม่ก็ยังดีอยู่ ยังถามข่าวคราวของลูกที่อยู่ไกลๆเสมอๆ

เมื่อทบทวนดูแล้วระยะเวลาที่คุณแม่ล้มป่วยนั้นนานเป็นแรมปี แต่ลูกๆหลานๆ และญาติพี่น้องทุกคน ก็ไม่เคยละทิ้งการรักษาพยาบาลเลย กลับเอาใจใส่ ดูแล คุณแม่มากยิ่งขึ้น มีหลายครั้งหลายคราที่อาการของคุณแม่ไม่เป็นที่น่าไว้วางใจ แต่ลูกๆหลานๆก็พอจะตัดใจได้ เพราะคิดว่าคุณแม่จะได้หมดกรรมที่ได้กระทำไว้ทั้งในชาตินี้และในชาติก่อน

การที่คุณแม่ล้มป่วยและได้รับความทุกข์ทรมานเป็นระยะเวลาอันยาวนานนี้ ลูกๆก็ได้แต่คิดว่า เป็นการชดใช้กรรมเก่าของคุณแม่เองและลูกๆก็ขอเอา คุณงาม ความดี และกุศลผลบุญที่ลูกๆได้กระทำไว้ จงช่วยให้คุณแม่ได้หมดความทุกข์ทรมานทั้งกายและใจ อยู่เสมอๆ แต่คนเราทุกคนก็คงจะหนีความตายไปไม่พ้นเป็นของธรรมดา ลูกๆจึงได้แต่ทำจิตใจให้เข้มแข็ง ไม่ให้เศร้าโศกเสียใจในการจากไปของคุณแม่ครั้งนี้ และจึงได้พร้อมใจกัน จัดทำหนังสือเรื่องกรรมของลุงแก้ว เพื่อเป็นการเผยแพร่ธรรมะ และกฎแห่งกรรม ซึ่งจะให้เป็นอุทธาหรณ์ เตือนสติของปวงชนทั่วไป

ขอให้กุศลผลบุญครั้งนี้ จงคลบันดาลให้ดวงวิญญาณของคุณแม่ทิพย์ จงไปสู่สุคติในสัมปรายภพด้วยเทอญ. *

(* บันทึกไว้ประมาณเดือนเมษายน ๒๕๒๒

คุณแม่ถึงแก่กรรม ๕ มิถุนายน ๒๕๒๒ และหนังสือเรื่อง “กรรมของลุงแก้ว” ก็ไม่ได้จัดทำเป็นหนังสืออนุสรณ์เพราะเหตุผลหลายประการ มีแต่แจกของที่ระลึกเท่านั้น แต่ตอนนี้พิมพ์แจกในงานของคุณตาทองดีแล้ว *)

☆ บันทึกการเจ็บป่วยของคุณแม่ทิพย์ ลิกษะมณฑล อย่างย่อ ☆

“คุณแม่ทิพย์ ลิกษะมณฑล” มีโรคประจำตัวตั้งแต่ลูกๆ จำความได้ คือ โรคกระดูกเสื่อม เข้าไม่แข็งแรง โรคอ้วน ความดันโลหิตสูง ทำให้หกล้มบ่อยมาก และเวลาจะลุกขึ้นยืนหรือเดิน จะต้องใช้เวลานานกว่าคนปกติ จึงทำให้ทำงานได้ชักช้า ไม่ว่องไวเหมือนคุณพ่อทองดี ซึ่งแข็งแรง ว่องไวมาก ทำให้งานบางอย่าง คุณพ่อจะรีบทำให้ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นงานของพ่อบ้านหรืองานของแม่บ้าน และการรับประทานอาหารของคุณแม่ก็ไม่ได้สัดส่วนตามหลักโภชนาการ เพราะที่ไม่ชอบคึ้นนม ไม่ชอบรับประทานไข่ หรืออาหารที่มีประโยชน์อีกหลายอย่าง ทำให้ถูกคุณพ่อล้อเลียนอยู่บ่อยๆ ว่าเป็นคนไม่ทันสมัย ทำให้คุณแม่มีร่างกายไม่ค่อยแข็งแรง และยังต้องทำงานหนักมาก คือทำไร่ ทำสวน ปลูกผักทุกอย่าง เช่น กะหล่ำดอก กะหล่ำปลี พริก มะเขือ แตงกวา แตงไทย ผักกาด มันแกว ข้าวโพด สระแหน่ ผักแพรว (หอมคว่น + ผักไผ่) ตังโฮ่ ต้นหอม ผักชี ฯลฯ รวมถึงการทำสวนยาสูบ ซึ่งช่วยกันทำกับคุณพ่อทองดี อย่างขยันขันแข็ง และมีผู้ช่วยที่ขยันมาก ประจำอยู่ ๑ ท่าน คือ พ่อหมื่น เมืองเอก และมีผู้ช่วยรายวันจากบ้านหัวดงอีกหลายๆ ท่าน

จนถึงประมาณปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ลูกสาวคนโตเรียนจบ ประกอบอาชีพรับราชการครู และปี พ.ศ. ๒๕๑๓ ลูกสาวคนที่ ๒ เรียนจบและรับราชการครูเช่นกัน จึงขอร้องให้คุณแม่พักการทำไร่ทำสวน และรับปากว่าจะช่วยกันเก็บเงินส่งน้องคนสุดท้ายที่เรียนกันเอง ซึ่งคุณแม่ก็ยังไม่ยอมพัก จนกระทั่งลูกสาวคนที่ ๓ เรียนจบ มีงานทำเป็นเจ้าหน้าที่งานธุรการที่โรงเรียนเมธังกราวาสฯ และได้อยู่ใกล้บ้านเพียงคนเดียว จึงพร้อมใจกันขอร้องคุณแม่อีกครั้งหนึ่งให้หยุดทำสวน ซึ่งก็ได้ผล คุณแม่ยอมเชื่อแต่ก็ขอเปิดร้านขายของอยู่หน้าบ้าน ลูกๆ ก็ตามใจ ทั่วๆ ที่ใจจริงแล้วไม่อยากให้คุณแม่ทำเลยเพราะร่างกายก็ไม่ค่อยแข็งแรง และชอบหลงลืมบ่อยๆ ลูก นัง ยืน เดิน ได้ชักช้า กลัวจะมีปัญหาในการขายของคุณแม่ขายของอยู่หน้าบ้านจนถึง ปี พ.ศ. ๒๕๑๖ ก็ได้ล้มป่วยลง เริ่มจากครั้งแรกหกล้มเนื่องจากมีรถชนสุนัขที่ถนนหน้าบ้าน ด้วยความหวังดี ก็ได้ลากสุนัขมาแอบข้างทาง จึงทำให้หกล้ม ตั้งแต่นั้นมา จึงทำให้ขาและเข่าซึ่งไม่ค่อยแข็งแรงอยู่แล้วเริ่มอักเสบ ไม่มีแรงในการยืน และเดินเป็นเวลานานๆ ลูกๆ จึงขอร้องให้หยุดขายของ ให้อยู่บ้านเฉยๆ ดูแลสุขภาพอย่างเดียวก็พอ ซึ่งคุณแม่ก็เชื่อฟังแต่โดยดี ลูกๆ ก็ค่อยสบายใจกันบ้าง

ในระยะปี พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๑๙ คุณแม่เริ่มป่วยอีก คือ เป็นโรคเบาหวาน ความดันโลหิตสูง เมื่อน้ำตาลในเส้นเลือดคลดมากเกินไป ก็ทำให้เกิดอาการชัก ต้องใช้น้ำตาลก้อนใส่ปากให้อมไว้เป็นบางครั้ง ในระยะนี้ ลูกๆได้นำคุณแม่เข้ารักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแพร่ ซึ่งได้รับการดูแลเป็นอย่างดีจากหลานทางคุณพ่อคือ “คุณพื่อนงค์ แก่นหอม” จึงทำให้ได้รับสิทธิพิเศษหลายๆอย่าง เช่น เมื่อรักษาตัวอยู่นานมากเป็นเดือน พอครบสัปดาห์หนึ่งหรือสองสัปดาห์ ก็ขออนุญาตมานอนที่บ้าน ๑ - ๒ วัน ซึ่งมีอยู่ครั้งหนึ่งที่เมื่อลูกกลับจากทำงานแล้วแวะที่โรงพยาบาล เห็นประตูห้องปิดกุญแจ ทำให้ใจหายวูบ คิดว่าคุณแม่คงจะจากไปแล้ว แต่เมื่อได้ไปถามพยาบาลแล้วปรากฏว่า คุณแม่เบื้อที่อยู่โรงพยาบาลนานๆ จึงขอย้ายไปนอนบ้านสักหนึ่งคืน ก็เลยทำให้ค่อยโล่งอก ยิ้มออกมาได้

ในปี พ.ศ. ๒๕๑๘ - ๒๕๑๙ คุณแม่จะเข้ารับการรักษาพยาบาลในโรงพยาบาลแพร่หลายครั้ง ครั้งหลังสุด ประมาณเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๑๙ โดยเข้ารับการักษาพยาบาลเพื่อเตรียมตัวเป็นแม่ยายอย่างเต็มที่ เพื่อจะได้ไม่เป็นลมในวันแต่งงานของลูกสาวคนโต (๙ มีนาคม ๒๕๑๙) จนถึงวันเริ่มแจกบัตรเชิญแขกเพื่อมาร่วมงานแต่งงานแล้ว คุณหมอยังไม่อนุญาตให้กลับบ้านเลย จึงได้ใช้ห้องที่โรงพยาบาลเป็นที่จัดบัตรเชิญแขก แต่คุณแม่จะมีสุขภาพจิตดีมาก (เพราะดีใจที่จะได้ลูกเขยคนแรก) ลูกๆได้ดูแลคุณแม่เป็นอย่างดี จนคุณหมออนุญาตให้กลับบ้านได้ ทันวันแต่งงานลูกสาวคนโต และอาการก็ดีขึ้นเรื่อยๆ จนเกือบเป็นปกติ ได้พักผ่อนทำงานเล็กๆน้อยๆ อยู่แต่บนบ้าน และลูกๆได้พาท่องเที่ยวที่ไกลที่สุดในครั้งสุดท้ายของชีวิตของคุณแม่ คือไปส่งลูกสาวย้ายไปทำงานที่จังหวัดสระบุรี ในเดือนมิถุนายน ๒๕๑๙ โดยพาไปเที่ยวสถานที่สำคัญ และที่พักผ่อนหย่อนใจในจังหวัดสระบุรีหลายแห่ง มีอยู่แห่งหนึ่งที่สูงขึ้นไม่ไหวจึงนั่งรออยู่ในรถ คือ “ถ้ำศรีวิไล” ต.หน้าพระลาน อ.เมือง จ.สระบุรี (รู้สึกเสียดยามากที่ไม่มีรูปถ่ายของคุณแม่ไว้เลย เพราะห่วงแต่เรื่องสุขภาพและความปลอดภัยของคุณแม่เลยไม่ได้เตรียมกล้องถ่ายรูป) หลังจากที่เที่ยวในจังหวัดสระบุรีแล้ว คิดว่าจะพาคุณแม่ไปเที่ยวทะเลอีกสักแห่งหนึ่ง ปรากฏว่าบนเหนื่อยและอ่อนเพลียมาก จึงไม่ได้ไป คงมีแต่อาวันน้อยนวล (คุณदानวล เมืองแก่น สามีมของคุณยายน้อย เมืองแก่น) ไปเที่ยวทะเลที่หาดเจ้าสำราญ อ.ท่ายาง จ.เพชรบุรี หลังจากไปท่องเที่ยวในปี ๒๕๑๙ แล้ว คุณแม่ก็ไม่ได้ไปเที่ยวที่ไหนที่ไกลๆอีกเลย พักผ่อนอยู่แต่บนบ้าน มาจนถึงปี พ.ศ. ๒๕๒๑ คุณแม่เริ่มป่วยอีก ถึงกับลุกไปไหนมาไหนไม่ได้เลย ลูกๆหลานๆ มาเยี่ยมก็จำไม่ได้ เลอะเลือนเป็นบางครั้ง ลูกๆก็พยายามอ่านหนังสือธรรมะให้ฟัง นิมนต์พระมาเทศน์ให้ฟังหลายครั้ง

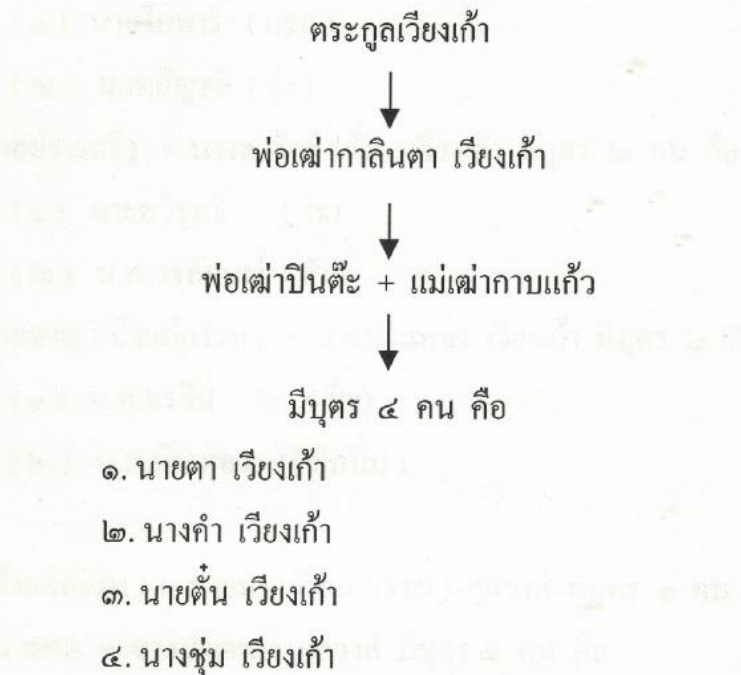
จวบจนกระทั่งช่วงสุดท้ายของชีวิตคุณแม่ ประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๒๑ คุณแม่เริ่มไม่ยอมรับประทานอาหารอะไรเลย มีบางครั้งพอจะรับประทานอาหารได้นิดหน่อยก็หยุดไม่ยอมดื่มน้ำ ไม่ยอมบ้วนปาก จึงทำให้ฟันเริ่มผุ ร่างกายซูบผอม (ระยะเวลานี้ จึงทำให้ลูกได้บันทึกคัดลอกเรื่อง “กรรมของลุงแก้ว” ไว้ พร้อมกับประวัติของคุณแม่ เพื่อเตรียมพิมพ์หนังสืออนุสรณ์ แต่ก็ไม่ได้พิมพ์ดังที่กล่าวไว้ตั้งแต่ในคำนำเบื้องต้นแล้ว)

คุณแม่เริ่มป่วยหนักมากๆ ตั้งแต่ประมาณเดือนตุลาคม ๒๕๒๑ จนถึงวันที่ถึงแก่กรรม ๕ มิถุนายน ๒๕๒๒ รวมเป็นเวลาประมาณ ๗ เดือน (ตามคำบอกเล่าของคุณพ่อทองดี สิกขะมณฑล) นับว่าเป็นระยะเวลาที่นานพอสมควร แต่ก็ได้รับการดูแล เอาใจใส่เป็นอย่างดี จากคุณพ่อ และน้ำทิม น้ำโท ซึ่งอยู่ใกล้ชิดมาโดยตลอด รวมถึง “แม่ชื่น” (บ้านหน้าวัด) ส่วน “ป้าเชียร” อยู่สระบุรี ไม่ค่อยได้กลับบ้าน เพราะเลี้ยงลูกอ่อน (พี่โอ้) กลับมาเยี่ยมครั้งหนึ่งก็ประมาณ ๒ - ๓ วัน จนถึงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๒๒ คุณแม่ก็ได้จากลูกๆ ไปอย่างสงบ และในสมัยนั้นการส่งข่าวใช้โทรเลข กว่าจะส่งข่าวไปถึงสระบุรีก็อีกหลายชั่วโมง (ยังไม่คุ้นเคยกับการใช้โทรศัพท์เลย เพราะที่บ้านพักในโรงเรียนชิเมนต์ไทยอุปถัมภ์ ก็มีโทรศัพท์อยู่เพียงเบอร์เดียว คือ บ้านพักอาจารย์ใหญ่) เมื่อได้รับโทรเลขแล้วก็ทำอะไรแทบไม่ถูก กลับจากที่ทำงานแล้วก็เลยแวะซื้อกล้วยไม้จากสวนที่คิดว่าสวยที่สุดในขณะนั้นมาเค็มรดเลยละ (รับโทรเลขบ่นว่าจะเดินทางถึงแพร่ก็เข้าอีกวันหนึ่ง) รวมอายุของคุณแม่ถึงวันที่เสียชีวิตคือ ๖๗ ปี เท่านั้น นับว่ายังน้อยมากสำหรับคนแก่ในวัยเดียวกัน ทำให้ลูกๆ รู้สึกเสียใจกันอย่างมาก แต่ก็พยายามทำใจให้ยอมรับความจริงให้ได้ เพราะว่าเป็นธรรมชาติของสังขาร จะมีแต่น้ำทิมเท่านั้นที่ถึงกับเป็นลม (อาจจะเป็นเพราะว่าเป็นลูกคนสุดท้องได้ใกล้ชิดกับคุณแม่มากกว่าใครๆ และอีกอย่างหนึ่งก็คงเพราะว่ายังอายุน้อยจึงยังไม่ค่อยเข้าใจถึงธรรมชาติมากนักก็ได้)

สำหรับบันทึกการเจ็บป่วยของ “คุณแม่ทิพย์” บางเรื่องก็จะมีเรื่องตลกขบขันบ้าง ไม่เศร้าจนเกินไปนัก ถ้าลูกๆ หลานๆ อยากทราบก็ขอให้ น้ำโท น้ำทิม ป้าเม่น (ลุงสม) ซึ่งอยู่ใกล้ชิดกับคุณแม่ทิพย์ ในขณะนั้น เล่าเพิ่มเติม ก็คงจะได้รสชาติอีกนิดหนึ่งเป็นแน่แท้ สำหรับเรื่องราวเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยของคุณแม่ทิพย์ อย่างละเอียดถี่ถ้วนที่ถึงแก่กรรม ก็คงต้องสอบถามกับ “น้ำทิม” (นางทับทิม ศรีจันทร์ราษฎร์) *****

☆ ต้นตระกูลของ “ คุณแม่ทิพย์ ลิกะมณฑล ” ☆

(คัดลอกจาก เอกสารตระกูล เวียงแก้ว ซึ่งรวบรวมโดย “ นายสุรติ วังโน ” เมื่อ ๕ กันยายน ๒๕๔๐)

นายตัน เวียงแก้ว เป็นบุตรคนที่ ๓ ของพ่อเผ่าปิ่นตะ และแม่เผ่ากาบแก้ว สมรส กับ นางเขียว เวียงแก้ว

มีบุตรด้วยกัน ๕ คน คือ

๑. นายก้วน เวียงแก้ว
๒. นางแก้ว เวียงแก้ว
๓. น.ส.ป๊ว เวียงแก้ว
๔. นางทิพย์ เวียงแก้ว
๕. นางน้อย เวียงแก้ว

๑. นายก้วน เวียงแก้ว + นางป้อม เวียงแก้ว มีบุตร ๕ คน ได้แก่

๑.๑ น.ส. คำมูล เวียงแก้ว

๑.๒ นายxonันต์ (ถึงแก่กรรม) + นางจันทร์หอม เวียงแก้ว มีบุตร ๑ คน คือ

๑.๒ นายชนิน (จ๊ะ) + นางปรีชา เวียงเก่า มีบุตร ๒ คน คือ

- ค.ญ. ชัญญา (อิม)

- ค.ญ. ชนมม (เอ็ง)

๑.๓ นายประสิทธิ์ + นางสมสาย เวียงเก่า มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) นายโอพาร (แรม)

(๒) น.ส. อัญชติ (รุ่ง)

๑.๔ นายประเสริฐ + นางลวลัย (ติ่ม) เวียงเก่า มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) นายอวิรุทธิ์ (โจ)

(๒) น.ส. วรลักษณ์ (จ๋า)

๑.๕ นายผจญ (ถึงแก่กรรม) + นางบัวหลวง เวียงเก่า มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) น.ส. อรวิน (ปุย)

(๒) น.ส. พิณทอร (ป๋มป๋ม)

๒. นางแก้ว (ถึงแก่กรรม) + นายมา (ถึงแก่กรรม) กุลวงศ์ มีบุตร ๑ คน คือ

๒.๑ นายสม + นางมณฑนา กุลวงศ์ มีบุตร ๔ คน คือ

(๑) นางสุมามาลย์ (กิ๊ก) + น.พ. นิยม (อู๋) วิวรรณดิฐกุล มีบุตร ๓ คน คือ

- น.ส. ณัฐรจี (ปอย)

- น.ส. พิมพิดา (แป้ง)

- น.ส. ปราง

(๒) นายสุขุมพันธ์ (ไก่อ) ถึงแก่กรรม + นางสิริพร (ตู่) กุลวงศ์ มีบุตร ๒ คน คือ

- ค.ช. ชวกร (ปาน)

- ค.ญ. ชาลิสา (เป็ย)

(๓) นายสุเมธ (แง) + นางยมลภัทร (แป้ม) กุลวงศ์ มีบุตร ๒ คน คือ

- ค.ช. ชีรพงษ์ (ป๋ม)

- ค.ช. ชีรวัฒน์ (ป๋ม)

(๔) นางสุธีรา (ก้อย) + นายพินิจ (น้อย) ตีรเดชาฤทธิ์ ยังไม่มีบุตร

๓ น.ส.ป๊ว เวียงแก้ว (ถึงแก่กรรม) มีบุตรบุญธรรม ๑ คน

๓.๑ นายส่ง + นางต๊อด นิมภารส มีบุตร ๓ คน คือ

(๑) นางสาวธีรพันธ์ (เฮียว) + นายแดง เครือทอง มีบุตร ๓ คน คือ

- ค.ช. สรไกร (เอ๋)

(๒) - ค.ญ. อังคณา (ออย)

- ค.ญ. ศิริรัตน์ (ออม)

(๒) นายสุเมฆ (เมฆ)

(๓) น.ส. นवलลอ (ออ)

๔ นางทิพย์ (ถึงแก่กรรม) + นายทองดี (ถึงแก่กรรม) สิกขะมณฑล มีบุตร ๓ คน คือ

๔.๑ นางมณเฑียร + นายโสภณ จาเลิศ มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) น.ส. มัลลิกา (โอ้)

(๒) น.ส. นิพพิทา (แอม)

๔.๒ นางมณฑิรา (มณฑิ) + นายสาธิต (ตุ้ย) สุวรรณกาศ มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) นายเหมือนกัน (แน)

(๒) น.ส. เหมือนพิมพ์ (น้อยหน้า)

๔.๓ นางทับทิม + นายไพฑูรย์ (ทุย) ศรีจันทร์ทรากุล (ถึงแก่กรรม อายุ 36 ปี) มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) น.ส. เพทาย (ออม)

(๒) น.ส. ไพลิน (ไอซ์)

๕ นางน้อย + นายนวล (ถึงแก่กรรม) เมืองแก่น มีบุตร ๓ คน คือ

๕.๑ นางประทุม + นายสมพร (แป้ม) แนววงศ์ (ถึงแก่กรรม) มีบุตร ๓ คน คือ

(๑) นางนิธินา (หนิง) + นายศราวุธ (บอย) สีสม มีบุตร ๑ คน คือ

- ค.ช. กฤษฎา (ฟู้ก)

(๒) น.ส. จิรายุ (แนน)

(๓) น.ส. สุภาพร (นุช)

๕.๒ นายประเทือง (ถึงแก่กรรม) + นางสาวสวาท เมืองแก่น มีบุตร ๒ คน คือ

(๑) นายปิยะพงศ์ (เก่ง) + นางโสภารวรรณ (แอ้ว) มีบุตร ๑ คน คือ

- ค.ญ. ญาณิสสา (มีน)

(๒) นายฐาตุร (ก๊วย)

๕.๓ นายประทีป + นางนิภา (ตี๋) เมืองแก่น มีบุตร ๓ คน คือ

(๑) ร.อ.พงศธร (ก๊วง) + นางจารี เมืองแก่น

(๒) น.ส.สุวิษา (เก้)

(๓) น.ส.ปิยะฉัตร (แก้ม)

๕.๔ น.ส.มณฑา เมืองแก่น

๕.๕ นางมาลินี (ตุ้) + นายชัยานนท์ มนกลม มีบุตร ๒ คน

(๑) นายเชิดพันธ์ (เตเต้)

(๒) น.ส.มนรศ (ตาต้า)

๕.๖ น.ส.มาลีวรรณ (เจ๊บบ) เมืองแก่น

๕.๗ นายปรเมศ (จืด) เมืองแก่น (ถึงแก่กรรม อายุ ๓๕ ปี)

(ขอขอบคุณ “คุณสุรติ วังใน” มา ณ โอกาสนี้เป็นอย่างสูง ที่กรุณาอนุเคราะห์เอกสาร
ค้นตระกูลเวียงแก้ว จึงทำให้เอกสารเล่มนี้ค่อนข้างจะสมบูรณ์เป็นที่น่าสนใจในระดับหนึ่ง)

ภาพแห่งความทรงจำ

เพื่อระลึกถึง

" คุณนายทิพย์ ใต้ขะมนทด "

คุณตาทองดี - คุณยายทิพย์ สิกขะมณฑล เมื่อครั้งเป็นหนุ่มเป็นสาว

12

คุณยายทิพย์ ถ่ายรูปคู่กับคุณตาทองดี ครั้งแรกในชีวิต

คุณยายทิพย์ สิกขะมณฑล เตะทำถ่ายรูป (ลูกสาวจับแมวใส่ตักให้อุ้ม)

พี่ - น้อง ของคุณยายทิพย์ สิกขะมงคล (จากซ้าย) คุณตากวน เวียงแก้ว ,
 คุณยายทิพย์ สิกขะมงคล , คุณยายบัว เวียงแก้ว , คุณยายน้อย เมืองแก่น

๑๓ เมษายน ๒๕๑๔

15

คุณยายทิพย์ สิกขะมณฑล กับ ลูกสาวคนสุดท้อง (ทับทิม ศรีจันทร์ราษฎร์)

๑๓ เมษายน ๒๕๑๕

16

คุณชายทิพย์ ถ่ายรูปกับลูกสาวคนโต (โฟกัสไม่ชัด)

คุณยายทิพย์ ถ่ายรูปกับ “หนุงหนิง” นิธิมา สีสม (หลานรุ่นแรก ๆ)

คุณยายทิพย์ ในวันบวชหลานชายของคุณตาทองดี “อนันต์ แนวรงค์” (วัดสุวรรณิเวศน์)

คุณยายทิพย์ ในวันแต่งงานลูกสาวคนโต (7 มีนาคม 2519)

ลุงสม - ป้าเม่น กุลวงศ์ นำน้องๆ ลูก - หลาน รดน้ำดำหัว
คุณตาทองดี - คุณยายทิพย์ ลิกขะมงคล (15 เมษายน 2520)

